

Radek „Sterakdary“ Starý

ARILA

POSLEDNÍ HVĚZDA

COO
BOO

Arila

Poslední hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek „Sterakdary“ Starý

Arila: Poslední hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARILA

POSLEDNÍ HVĚZDA

Radek „Sterakdary“ Starý

COO
BOO

Copyright © Radek Starý, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-350-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-363-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-364-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-362-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

PROLOG

Tisíce let před rozdělením světů...

Temnou oblohu rozřízl blesk a Omkalian na okamžik spatřil dvě vysoké siluety bohů zahalené v šedých oblacích. Jejich souboj lámal zemi a páčil život. Po chvíli se vyschlým údolím prohnal hlasitý zvuk hromu a on se dal do kroku.

Omkalian zvedl jednu ze čtyř masivních nohou a šlápl na ostrý balvan, který se pod jeho vahou rozpadl na prach. Kamkoli šel, táhla se za ním zpustošená zem.

Na nebi hrozivě vířily temné bouřkové mraky a foukal studený vítr, který s sebou nesl mírný déšť. Před věky v Omkalianově přítomnosti černal kámen a dřevo vzplálo, ale teď se bál, že jeho žár navždy zhasne v obyčejném dešti.

Bylo to už příliš dlouho, kdy ho bohyně Kthaara naposledy požehnala teplem. Její ruka byla vždy tak drobná a něžná. Žádné ostré výstupky, jen hebká kůže, která mu při dotyku darovala žár samotné sopky.

Dnes se ale musel postarat sám o sebe, a proto těžce vystoupal na vrcholek kopce a opatrně ukousl suchý kmen malého stromku. Drtil ho obrovskými čelistmi, a když ho konečně spolkl, ucítil uvnitř nepatrné teplo. Aby svůj plamen opravdu probudil, potřeboval by více než jen pár suchých kmenů nebo směs dusivého mechu a kamení.

Vždy ho zajímalo, jestli je někde více těch živých stromů se zelenými lístky, které při žvýkání nepraskaly, ale šťavnatě křupaly. Mokrý dřevo jeho plamen sice nejdříve zdusilo, ale pak ho rozžhávalo na dlouhé dny. Takové stromy měl nejradši, ale za svůj dlouhý život narazil pouze na několik takových. Všude bylo prázdno, sucho a mech. Omkalian nesnášel mech.

Zahleděl se na oblohu do tmavě modrých bouřkových mraků v dále a s dalším bleskem na okamžik spatřil svoji bohyni. Neustále byla na obloze a bojovala s těmi druhými. Byla neúnavná a jednou ji dokonce viděl máchnutím ruky zvednout celou horu. Její přítomnost mu vždy udělala radost.

Věděl, že Kthaara má důležitější věci na práci než myslet na starého Omkaliana. Jednoho dne se ale vrátí z boje se Svítícími a probudí v něm teplo. Věděl to.

Než se mu podařilo slézt z vysokého kopce, přehnal se přes krajinu šedý závoj deště a studená voda se vsákla do puklin pod ním, jako by sám kámen měl žízeň. Proudby vody po chvíli odkapávaly z jeho těla a nepříjemně syčely, kdykoli se dostaly příliš blízko žhnoucímu srdci.

Schoval se v jeskyni pod kopcem, která byla akorát tak velká pro jeho obrovské černé tělo. Dlouhé nohy ohnul a pomalu se schoulil na zem. Tady byl před deštěm v bezpečí.

Dovnitř sice s větrem dopadaly studené kapky a po zemi tekly proudby vody, ale Omkalian se odmítal zaleknout něčeho tak nicotného. Musel být silný. Musel vydržet...

Další blesk rozzářil šedou oblohu a okamžitě ho doprovodil burácející hrom, který otřásl celou jeskyní, až se z okolních stěn začaly sypat malé kamínky. Omkalian se ale nevylekal, naopak položil hlavu unaveně na zem a čekal, až nečas skončí.

Nerad takto ležel na zemi, protože ho vždy naplnil jedovatý pocit, který se mu vkrádal do celého těla a nutil ho zavřít oči. Bylo to už mnoho cyklů, co si naposledy dovolil usnout. Kdykoli se mohli vynořit Svítící se svými ostrými drápy a zaútočit na jeho spící tělo, ale to nebyl ten skutečný důvod, proč se bál spát. Párkrát už na něj dokonce přišli, ale vždy je odehnal. Usnout odmítal, protože měl strach, že jeho oheň během spánku zhasne a on už se nikdy neprobudí.

To by jí nikdy nemohl udělat. Byl to válečník a svou bohyni by zahanbil, kdyby jeho oheň pohasl jinde než v bitvě. Jeho mysl ale byla tak těžká. Možná kdyby usnul jen na malou chvíli...

Nemusel přece spát tak dlouho, že řeky znovu změní podobu. Mohl usnout, jen než se přežene sníh...

Jen na pár měsíců, Kthaara mu mezitím neuteče, vždyť už se jí snažil dostihnout celé dekády. Tmavá jeskyně se Omkalianovi najednou zdála tak útulná. Možná by mohl...

Najednou ho probrala modrá záře přicházející zvenčí. Oslepující azurový pilíř světla, před jehož jasnem by se styděly i všechny blesky té nejděsivější bouře.

Omkalian se postavil na nohy tak rychle, jak to jen šlo. Při neopatrných pohybech rozryl zem pod sebou a strhl kus stropu, který se mu svalil pod nohy.

Z modrého světla vystoupila vysoká postava podobná jeho bohyni, ale oděná v bitevní zbroji z toho nejzářivějšího kamene, který kdy viděl. Dlouhé vlasy měla na jedné straně spletené do copů podél hlavy a v ruce držela obrovské kladivo s modrými znaky na hlavici.

Byly to ale její oči, které překvapily Omkaliana nejvíce. Zářily nebeskou barvou a nespatriil v nich ani náznak strachu. I když tuto bytost nikdy předtím neviděl, okamžitě znal její jméno.

Aruuna.

Její velikost ho znepokojovala. Nebyla drobná jako všechno ostatní, ale dosahovala stejné výšky jako on. Jen pár kamenných obrů se mohlo pyšnit takovou velikostí jako Omkalian.

„Je to už opravdu dlouho, co jsem se naposledy procházela po této pustině,“ prohlížela si Aruuna popraskanou půdu kolem. „Pokaždé to tady vypadá hůř. Při své poslední pouti jsem si myslela, že sopky budou zkázou světa. Teď myslím, že to bude ten prach.“

Omkalian křečovitě zíral, tělo připravené k boji, ale mysl odmítala vydat povel. To, co stálo před ním, byla samotná modrooká bohyně, o které zaslechl jen vzdálené zkazky, které přinesl vítr.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Prší,“ odpověděl po chvíli Omkalian hrubým hlasem, který připomínal lavinu kamení. Z chybějícího kusu stropu na něj padaly těžké kapky vody, které zatékaly do žhavého srdce a se syčením odcházel zpět k nebi jako proudy páry. Cítil nesmírnou bolest, ale měl strach ji přiznat.

Aruuna chápavě přikývla, obrátila se k němu zády a kladivem

jemně udeřila do kamene před sebou. V tu chvíli se zvedl vítr a kapky deště se najednou velkým obloukem začaly dvojicí vyhýbat.

„Přišla jsi mě zničit?“ zeptal se Omkalian konečně, když oklepal své tělo od dotěrné vody.

„Možná,“ odpověděla bohyně. Její hlas byl sebejistý. Pevným krokem k němu přistoupila a modrou dlaní ho uchopila za čelist.

„Jak jsi starý?“ zadívala mu do očí.

Její dotyk byl podobný jako dotyk Kthaary a Omkalian se musel ovládnout, aby se k ní nezačal lísat. Jako by už jen z její přítomnosti cítil žár ve svém srdci, který tam po tolik cyklů chyběl.

„Jako svět sám,“ odpověděl, když ho Aruuna pustila. „Pamatuji jezera a řeky, které už dávno vyschly. Vzpomínám si na dobu, kdy tyto vysoké hory byly dnem modrého oceánu. Přišla zima a pak se vrátilo teplo.“

„Takže jsi to opravdu ty, první netvor,“ přikyvovala Aruuna. „Mluvila jsem se spoustou tobě podobných, ale žádný z nich nedokázal své myšlenky takto formulovat.“

Omkalian si s hlasitým zaduněním povzdechl. Byl jiný a moc dobře to věděl.

„S každým cyklem byli mladí jednodušší. Pokládali méně otázek a jejich útoky byly zuřivější. Jejich mysl upadala hlouběji do kamene a neměli strach zemřít.“

„A přesto všichni poslechnou, když uslyší křik Omkaliana,“ podotkla Aruuna.

„Mé tělo je pevnější než to jejich.“

„Proč tedy nejsi s nimi? Tvá bohyně válčí burácejícím plamenem, který ničí vše živé, ale její nepřítel je příliš silný. Potřebují přece každého bojovníka, proč jsi je opustil?“

„To oni opustili mě,“ pronesl Omkalian těžce. „Řekla mi, že mám zničit město Svítících. Zadupat do země jejich stavby a spálit vše živé. Měl jsem pochyby, ale poslechl jsem. Můj oheň ten den téměř pohasl, a když jsem téměř úplně zničený dopadl na doutnající trosky města, doufal jsem, že Kthaara sestoupí z nebes, probudí můj plamen a vrátí mi síly. Místo toho jsem spatřil, jak odchází do další bitvy.“

„Využila tvou sílu a ponechala tě tvému osudu.“

„Vrátí se...“

„Město Haodmir bylo zničeno před stovkami let. To se ji po celou dobu snažíš najít?“

Omkalian přikývl. Děšť se mezitím přehnal a roztrhané mraky začaly propouštět jasnou namodralou září nekonečna hvězd nad hlavou. Žádná noc nebyla příliš temná a nepřítel se neměl kde skrývat.

„Pamatuješ si na svět před touhle nekonečnou válkou?“ zeptala se Aruuna.

Omkalian nerozuměl.

Aruuna hořce semkla rty. „Takhle jsi vždy nevypadal, byl jsi obrovskou esencí života. Vytratilo se z tebe úplně vše?“

„Pořád je ve mně síla!“ ohradil se černý obr hlasitě. „Porazím je. Ať jsou jejich zástupy jakkoli velké, vyhraje. Nezklamu svou bohyni a ani tebe.“

„Trvá to příliš dlouho.“ Aruuna se zamračila. „Jednoho dne porozumíš. Možná ne ty ani další, kteří přijdou po tobě, ale jednoho dne mým činům někdo porozumí...“

Než se ale Omkalian zmohl k odpovědi, Aruuna zvedla své obrovské kladivo, po kterém proletělo modré světlo rychlé jako blesk. Azurová záře se pomalu shromažďovala uvnitř hlavičky a každým okamžikem byla jasnější. Bohyně světlo udržovala uvnitř kladiva co nejdéle a očividně jí to stálo spoustu sil. Najednou se modré světlo rozletělo do všech stran.

Ozvala se ohlušující rána, která zvedla do vzduchu kameny v okolí a obrovskou rychlostí putovala celým světem až k vzdáleným horám, kde přeskočila na oblohu v podobě modrého světla.

Zářící vlna zahнала mraky a zaplavila oblohu jasným světlem hvězd. Dvě siluety bohů na obzoru se zastavily. V Omkalianovi se rozhořel plamen naděje, když viděl, jak vzdálená silueta Kthaary zírá přímo na něj. Možná se pro něj konečně vrátí...

V okamžiku se ale obě postavy bohů na horizontu rozplynuly, jako by se z pevného kamene najednou stal štěrk.

„Co jsi to provedla? Zabila jsi je!“ ozvala se v Omkalianově hlase zoufalost.

„Zničila jsem jen jejich těla,“ vysvětlovala Aruuna klidně.

Omkalian nevěděl, co má dělat. Všechno uvnitř mu říkalo, že by na Aruunu měl okamžitě zaútočit, ale pokud tak snadno zničila oba bohy najednou, jakým by jí byl on soupeřem?

Zatímco uvažoval, začal se z nebe snášet déšť zářících úlomků těl bohů, které s tichým cinkáním padaly na zem.

„Proč?“ zmohl se Omkalian na jedinou otázku.

Aruuna se na něj podívala, ale neodpověděla a v okamžiku byla pryč. Jako by před ním nikdy ani nestála.

Omkalian se zmateně rozhlížel na všechny strany a sledoval malé střepiny, jak padají na rozlámaný kámen. Nemohl tomu uvěřit. Kthaara byla pryč. Zklamal ji snad, když Aruunu nezastavil?

Byl to konec světa tak, jak jsi ho pamatoval.

Po několika cyklech se pevný kámen a prach přeměnily na měkkou hlínu, po které se mu špatně chodilo.

Nedlouho potom se hlína zazelenala a na některých místech nahradila šedý kámen.

A po spouště dalších cyklů vyrostly první stromy. Ne suché, ale ty křupavé se zelenými listy.

Omkaliana ale nezajímaly. Míjel je plný žalu s jediným cílem. Každý den putoval měnícím se světem a hledal svou bohyni, kterou zklamal. Procházel přes rozbouřené řeky, louky plné barev, které nedokázal popsat, a drobných zvířat, kterým nerozuměl. Svět se změnil a on sem nezapadal. Byl jako černá skvrna bláta na čerstvě napadaném sněhu.

Hledání bohyně ale nikdy nevzdal, a když jeho plamen po spouště cyklů téměř pohasl, našel si místo ve skalách s výhledem na oblohu a sesunul se k zemi.

Byl tak slabý a cítil, jak si ho bere spánek. Věděl, že to je ten poslední. Tentokrát se už neprobudí. A tak se dlouhou dobu snažil odolávat vábívému spánku a zíral na oblohu s nadějí, že ještě naposledy spatří svou bohyni.

KAPITOLA I.

Arila seděla na vysoké věži a pozorovala oblohu se stovkami hvězd, když vtom jedna z nich zmizela. Každým dnem jich bylo na nebi méně – a to ji trápilo. Bylo to jako chladný stín něčeho děsivého, s čím nemohla nic udělat.

Co se stane, až budou všechny pryč?

Její zrak padl na město pod ní, které zářilo větším počtem oranžových bodů než samotné nebe. Plápolající pochodně osvětlovaly domy, ale také proudily po ulicích, vypadaly jako plameny svíček na listech v temné řece. Město téměř nikdy úplně nespalo, a i přes to, že neexistovalo ještě ani pět měsíců, už teď v něm panovala jasná hierarchie.

Hradby Nurheimu z této výšky vypadaly jako dva kruhy. Vnější pevná hradba stála na hraně skalní plošiny, zatímco ta vnitřní byla o dost menší. Úzkému prostoru mezi hradbami se říkalo Stínory a dříve muselo místo sloužit přinejlepším jako skladiště, ale dnes patřily domy namačkané na sebe chudým Nurům. A právě tam měla namířeno.

Město dělila na dvě poloviny Zlatá cesta, která začínala ve vyvýšeném Středu obehnaném vnitřní hradbou a klikatila se až ven za bránu. Druhé části Nurheimu lidé začali říkat Dolní město. Byla to část obrovská, temná a hlavně neobydlená. Ti nejrychlejší Nurové se nastěhovali do Středu a zbytek přijal za své Stínory.

Arila to moc dobře chápala. Po tolika generacích života na útěku ve stísněných chodcích a hliněných domech byl život v otevřeném Dolním městě nepřijemný. Jako kdyby měl králík najednou přestat spát v norách a noci trávit na otevřených polích. Ti, které tato vyhlídka neodradila, osidlování Dolního města nakonec vzdali kvůli bídnému stavu rozpadlých budov a vrátili se do Stínor.

Arila se rozhlédla po temném světě kolem, který obklopoval nekonečný oceán. Po pádu Světolamu šílená bohyně Kthaara na okamžik otevřela cestu na jiný svět a tento se zmenšil. Lesy po levé straně města zmizely, vzdálené kopce v okamžiku spolkl oceán bez života a uprostřed toho všeho nyní ležel temný roztříštěný obr, ze kterého se i na takovou dálku ozývalo pravidelné železné cinkání. Při pohledu na něj jí přeběhl mráz po zádech.

Přiložila si ruku na hrud', jemně zatáhla a do dlaně jí pomalu sestoupil bílý kámen. Mléčný povrch se opálově třpytil, hrany byly oblé a sálalo z něj mírné teplo. Bylo to stříbro Arily, do jisté míry její samotná duše, kterou ze sebe dokázal vyjmout jen probuzený člověk. Pouze ten, kdo pochopil pravdu svého boha.

I přes tu nepopsatelnou krásu při pohledu na stříbro naplnila Arilu úzkost. Při obyčejném používání zaplnily stříbro modré runy božského jazyka Aldali. Jedině tak se mohlo opotřebit. Nikdo ho nemohl ukrást a žádná zbraň ho nemohla zničit. Proto ji děsil pohled na horní špičatou část, kde se nedávno objevila prasklina tenká jako vlas. Byla to sice téměř nepatrná vada na kráse, ale jí nedávala spát. Udělala něco špatně?

Styděla se kohokoli zeptat, a proto přečetla všechny knihy Hlídačů o stříbru, nenápadně zjišťovala informace o zraněních od lékařů a učenců se ptala na možné poškození božského fragmentu. Nikdo jí ale nedokázal odpovědět.

Arila byla jedna ze tří ve městě, kdo dokázali své stříbro vyjmout, ale uznání se jí dostalo pouze od obyčejného lidu. Hlídače, kteří svůj celý život zasvětili procvičování svého daru, její rychlá cesta za probuzením doslova urážela. Pořád v ní viděli jen tu tmavovlasou osmnáctiletou dívku s bílým pruhem v čele. Dnes to ale hodlala změnit.

Odžátkovala malou lahvičku se zářící Aurou, která jako namodralý kouř stoupala k obloze. Pohybem ruky ji zkušeně stočila – s tichým praskáním se jí vsákla do stříbra na dlani. Bílý kámen se najednou rozzářil jasnou barvou. Arila myšlenkou stříbro nechala zmizet a ucítila, jak jí tělem proletěla mrazivá síla, když se jí rozzářily oči, jasně jako dvě malá slunce. Pak se rozběhla k zábradlí a skočila dolů.

Sílu v těle přesunula do nohou, které snáz vstřebaly dopad na šikmou střechu věže kousek pod ní. Seskočila ještě jednou a znovu, až konečně dopadla na dlážděné náměstí Středu. Lidé kolem se s úžasem zastavili a ohromeně na ni zírali.

„Hezký večer, Světlooká,“ uklonil se dlouhovlasý muž.

První měsíc po probuzení si Arila nesmírně užívala, že lidé znali její jméno. Dokonce se často záměrně procházela po ulicích Nurheimu, aby ji lidé viděli, ale nyní vnímala svůj zářivý zrak jako břemeno. Jednou se vydala vyslechnout nechvalně známého lapku, ale než k jeho domku ve Stínorách vůbec došla, ostatní ho stihli varovat a on zmizel.

Napřímila se, pozdravila a vydala se pomalým krokem po Zlaté cestě za hradbu Středu. Dávala si na čas, dnes chtěla, aby ji všichni viděli.

Když dorazila na křižovatku před hlavní branou, přivítali ji Strážníci ve stříbrné zbroji s těžkým černým pláštěm pokrytým peřím Sokola. To byla nejvyšší hodnost ochránců města a na tomto místě byli potřeba, protože křižovatka představovala jedinou cestu, jak se dostat do Stínor, a neustále po ní proudily davy lidí. Druhý konec srpovitého prostoru na jihu Stínor končil spojením obou hradeb a skály za městem.

„Dostala jsem od Rady povolení prohledat Zámky,“ řekla nahlas svým dvojím křišťálovým hlasem a podala Strážníkovi s knírem složený papír.

„V tuhle hodinu?“ rozhlédl se nervózně.

Přikývla. „Rada má podezření, že se tam nachází zakázané látky. Není důvod čekat.“

Strážník si vyměnil pohled se svými druhy. „Měla by sis dávat pozor, někdo by tě mohl slyšet a zbavit se důkazů, než je vůbec najdeš.“

Arila sledovala chlapce se špinavou tváří, který seskočil z kameného zábradlí a rozběhl se do Stínor.

„Já vím.“

„Za nás Strážníky jsme rádi, že se Rada konečně odhodlala se Zámky něco dělat. Ani Světlooký neví, co všechno tam schovávají.“

Už dávno jsem říkal..." zarazil se a prohlížel si rozložený papír z obou stran. Byl úplně prázdný.

„Je tohle nějaký žert?“ ptal se dotčeně.

Arila mu pohlédla do očí. „Jdu pro nebezpečnou ženu. Pokud mi uprchne a bude se snažit utéct z města, zastav ji.“

„V Nurheimu je spousta žen!“

„Tahle má modrou kůži,“ odpověděla a vydala se do Stínor.

Široká ulice se neustále mírně stáčela doleva a ze stran trčel jeden malý domek za druhým s dřevěnými stolky, kde obchodníci nabízeli barevné korálky, zlaté sošky, ale také jídlo. Zbylý prostor zaplnili lidé proudící oběma směry a oblohu nad hlavami jim zakrývaly stovky barevných látek natažených mezi domy, které zespondu osvětlovala oranžová světla pochodní.

Normálně by Arila nemohla projít davem, aniž by každému druhému šlápla na patu, ale s rozzářenýma očima se jí všichni uctivě vyhýbali a klaněli se. Obchodníci nezahláli a přiběhli jí představit své nejvzácnější zboží.

„Safírový náhrdelník pro vás,“ nabízela mladá dívka.

„Dýka z černé Ulry Světolamu na památku, za dobrou cenu!“

„Peří ptáka ze světa, který už neexistuje!“

Arila vše odmítala, dokud k ní nepřiběhl vyzábělý mladík s lahvičkami Aury ve špinavých rukou. Nemusela se jich ani dotknout, aby cítila, že jsou jen z poloviny plné, ale to byl pro nezkušené oko téměř nepostřehnutelný rozdíl.

„Kolik za ně chceš? Jdu do Zámků, budou se mi hodit,“ zeptala se záměrně nahlas.

„Pro tebe, Světlooká, tři čtvrtky za lahvičku,“ nabízel jí s úklonou. Byla to přemrštěná cena, ale ona vytáhla z kapsy šest železných čtverečků, položila je špinavému obchodníkovi do dlaně a potichu se zeptala. „Sháním nějaký alkohol, ne obyčejné lahve, ale celé sudy. Slyšela jsem, že je ve Stínorách jen jedno místo s pořádnou pálenkou. Je to pravda?“

Muž příkyvoval a ukázal do jedné z vedlejších uliček. „Pokud ale hledáš tu nejvyšší kvalitu, můžu ti nabídnout své zásoby! Loňské víno z dávno zničeného světa, poslední kousky vůbec.“

Zdvořile odmítla a pokračovala dál.

Všude kolem vonělo koření a prodejci dotěrně nabízeli své pestrobarevné cetky. S každým krokem se jejich počet ale zmenšoval, až jejich stánky byly vystřídány hospodami a noclehárnami a nakonec obyčejnými domky. Jejich tvar byl všude ve Stínorách stejný, podlouhlá hranatá stavba s nízkým stropem, ale bílý kámen, který tvořil celé město, natírali jeho obyvatelé různými barvami, aby se odlišili od ostatních. Místo dřevěných stolků obchodníků se na ulici sušilo prádlo.

Zámky byly velké skladiště se spoustou malých boxů na úplném konci Stínor, které nějaký Arad zastavěl železnými dvířky. Ty pak pronajímal komukoli, kdo byl ochotný zaplatit, a dokonce najal ochranku. Byl to bezpochyby velmi chytrý nápad, díky kterému se do Zámek okamžitě dostalo všechno zakázané zboží z celého Nurheimu.

Ti nejbohatší ze Stínor měli svá vlastní bezpečná uložení, a tak Zámky využívali většinou zlodějíci, překupníci a všichni, kteří byli ochotni udělat prakticky cokoli za pár čtvrtek. Mimo jiné i svalovci pracující jako nájemní ochránci. A na to dnes večer spoléhala.

Rada se už několikrát marně snažila Zámky prohledat a Arila doufala, že její malé divadlo donutí všechny otrapy a špinavce, aby si šli hbitě vyzvednout své zakázané zboží. Přece jen, železná dvířka Hlídače Nurheimu nezastaví. Doufala, že většina z nich opustí svá stanoviště a ona bude mít snadnější práci, a na tento plán byla náležitě hrdá.

Nasadila si kápi, a když se zbavila dotěrného davu, zamířila do úzké uličky po pravé straně. Ujistila se, že ji nikdo nesleduje, a pak zhasla své oči.

Síla Hlídače ji neopustila, i když to tak navenek vypadalo. Tento trik nebyl složitý, vyžadoval trochu soustředění, jako by člověk musel neustále zatínat zuby. Když se vrátila zpět na ulici, rázem do ní začali všichni při chůzi strkat a veškerá úcta byla pryč.

Její zářící oči byly tak výrazným poznávacím znakem, že bez něj byla obyčejnou ženou. Zářící runa Hlídače na levém hřbetě dlaně by ji sice bezpečně prozradila, tu ale měla schovanou v rukavici.

Když dorazila zhruba do středu oblouku Stínor, zahrnula do uličky široké tak akorát pro jednoho a vešla na téměř nepostřehnutelné nádvoří dvou domků. Ten napravo ji nezajímal, ale před tím nalevo stál vysoký svalovec, který si ohříval ruce nad ohněm v železném koši.

Arila se zaradovala. Každý večer tady stáli minimálně tři žoldáci, ale teď tady byl pouze jeden a ona si odmítala připustit, že to může být čímkoli jiným než jejím brilantním plánem na odvedení pozornosti. Když si jí holohlavý muž s jizvou na pravé tváři všiml, chopil se obušku a varovně se postavil přede dveře.

„Zmiz!“ syknul na ni, ale Arila udělala krok vpřed.

„Musím si promluvit s tvou paní.“

„Nechce, aby ji někdo rušil. Jestli jsi přišla na schůzku, můžu tě seznámit tady s Johanou,“ potěžkal černý obušek a odhalil úsměv bez zubů.

„Bude lepší, když mi ustoupíš z cesty, nechci ti...“

Díky daru Hlídače viděla místa, která ukrývala sílu, ale také to, kam taková síla směřovala. A právě teď se na ni z temné postavy holohlavého svalovce vyřítila bílá silueta s obuškem.

Hbitě se sehnula, aby ji zbraň o kousek minula, a než se útočník vzpamatoval, sebrala sílu plamenů z koše na oheň vedle něj, na okamžik je podržela v dlani v podobě bílé mlhy a plynulým pohybem vypustila žár na jeho hrud'

Útočníka na okamžik zachvátily stříbrné plameny a on s křikem hasil svou doutnající tuniku a chybějící obočí.

Hrom mě vem...

Na pokus o tichou infiltraci mohla zapomenout, a tak se uvolnila, oči se jí rozzářily, přistoupila k zeleným dveřím a vši silou je vykoplá.

Privítalo ji hlasité cvaknutí samostřílu. Bleskurychle vztáhla ruku a nechala Auru ze svého těla obklopit letící šipku, které s kouřovým doprovodem brala sílu a zpomalovala její let, až se před její nastavenou dlaní úplně zastavila a s cinknutím neškodně spadla na zem.

„Hlídač!“ vyjekla mladá žena a sklopila samostříl. „Nevěděla jsem...“

„Je uvnitř?“ zeptala se Arila dotčeně.

Žena se dvěma copy horlivě přikyvovala a sesunula se do rohu

malé místnosti za stůl s vysokými štosy papírů, vedle kterých ležel pestrý výběr zbraní. Očividně tady měli časté nevyžádané návštěvníky, ale na přítomnost Hlídače nebyli připraveni.

Arila se zhluboka nadechla a zadívala se na tmavé dveře před sebou.

Žena uvnitř byla nesmírně nebezpečná a určitě se ji bude snažit znovu oklamat nebo použít svůj dar. V minulosti jí lhala rovnou do hlavy nebo v okamžiku změnila tvář. Arila se ujistila, že má všechno pod kontrolou, a uchopila kliku.

Vstoupila do nízké místnosti s křišťálovým lustrem, který vrhal tančící stíny na zelený koberec pod masivním stolem z bukového dřeva. Na něm stály tři lahve čirého alkoholu a sklenice, které se zrovna chopila malá žena s baculatými tvářemi a hnědými kudrlinkami.

„Ach, to jsi jenom ty, Arilo,“ oddychla si Dola. „Myslela jsem, že nás jdou znova vykrást ti nekňubové od vedle. Turo! Vezmi tu modrou krabici s papíry a všechno běž spálit. Zítřka už nemusíš přijít do práce. Tady jsme hotovi,“ sesunula se do pohodlného křesla a upila ze sklenice.

Arila na ni nejistě zírala a byla připravená na všechno. Po chvíli, kdy Dola jen klidně zírala a popíjela, vytáhla železnou destičku o velikosti dvou dlaní s nepravidelným otvorem ve spodní části a začala číst.

„Jméno, Archón Dola. Vzhled, neznámý. Věk, neznámý. Povolání, neznámé...“

„To může být přece kdokoli...“ pokrčila pobaveně Dola rameny.

„Další poznávací značky, schopnost měnit podobu.“

„Tohle to dost zúžilo,“ přiznala a upila ze sklenice. „Obě víme...“

„Zločin,“ přerušila ji ostře. „Dvojitá vražda.“

„Skončila jsi? Obě víme, proč jsi tady. Jen mě zaráží, proč ti to tak dlouho trvalo.“

„Vypadá to, že jsi měla napilno,“ rozhlédla se po policích s lahvemi vína, sklenicemi a blyštivými soškami. Každou volnou plochu okupoval vysoký štos zažloutlých papírů a u zdí ležely krabice s drahým alkoholem.

„Tohle? To nic není. Nejdříve jsem čekala, až pro mě přijdeš, ale když se nic nedělo, musela jsem svou mysl nějak zabavit. A tak jsem vytvořila malé impérium alkoholu, které obstarává všem pijanům z Nurheimu tu nejlepší a nejlevnější pálenku. Možná spíš jen tu nejlevnější.“

„Na spravedlnost jsi nemusela čekat, stačilo navštívit kteréhokoli Strážníka.“

Dola se zarazila v nalévání sklenice a podívala se jí do očí. „Nenašla jsem v sobě sílu. Nechtěla jsem utíkat, jen jsem nedokázala ten první krok provést sama.“

„Ráda ti ho pomůžu udělat,“ řekla Arila a hodila na stůl železná pouta.

„Věděla jsem, co mě čeká,“ pozorovala dívka hořce okovy.

„Tentokrát žádné triky.“

„Tentokrát k nim není důvod.“ Zacvakla první pouto na pravou ruku.

„Myslím tím vůbec žádné,“ opravila ji Arila. Všechno šlo až podezřele hladce, a tak zůstávala ostražitá. Zároveň si ale uvědomovala, že pokud by Dola opravdu chtěla utéct, nezůstávala by ve městě.

„Ach, odpusť. Síla zvyku.“ Dola si zhluboka povzdechla a v tu chvíli se jí barva kůže změnila na bledě modrou. Nehty se prodloužily, kosti vystoupily a tělo zeštíhlo. Nyní v místnosti stála vysoká ženská postava s velkýma očima a zatočenými rohy z průhledného fialového krystalu.

Arila polknula a odolala pokušení udělat krok zpět. Dola vypadala děsivě, ale zároveň byla v jejích očích blyštivá krása. Na hřbetě levé dlaně jí zářila fialová runa, kterou nepoznávala. Měla tolik otáček, ale zeptala se jen na jednu.

„Kdo tě sem poslal?“

„Můj mistr Argedaban. Potkala jsi ho. Vyprávěl, jak tě zahlédl jako přelud, když jsi měla v zádech Světolam. Rád říkal, že ti ten den zachránil život.“

Arila matně vzpomínala na mlžný obraz bělovlasého muže s podivným nástrojem v ruce, kterého spatřila při cestě do Nurheimu

s Vůdcem před několika měsíci. Dola měla pravdu, přelud ji varoval před útokem Světolamu, kterého by si možná nevšimla včas.

„Tohle se stalo až po tom, co jsme se my dvě poprvé setkaly. Jak ti o tom mohl vyprávět?“

Dola se pyšně usmála. „Můj mistr vlastnil střípek zrcadla Saari. Ve spojení se svým darem mohl vidět to, co se už stalo, ale taky to, co se může stát.“

„Viděl budoucnost?“

„Jen to, co se mohlo stát. Některé jeho předpovědi se nikdy nenaplnily, jiné bohužel ano,“ řekla hořce Dola a zahleděla se jí do očí. „Viděla jsem to na vlastní oči. Kthaara staví kolos svého původního božského těla z černé Ulry.“

Arila se zarazila. „Nurheim má zdi širší než kdy dříve, dobýt město je téměř nemožné.“

„Tohle není jen o vás. Když mistr Argedaban poprvé přinesl do Citadely střeptinu zrcadla Saari, zahlédl zpustošené bojiště vzdáleného světa a zaslechl slova. *Všechno skončí, jakmile se dva stanou jedním.* Sám tomu dlouhé roky nerozuměl, ale teď to dává smysl. Jakmile Kthaara dokončí kolos a vstoupí do něj, nastane konec všeho.“

„Určitě existuje lepší vysvětlení...“ namítla Arila znepokojeně.

„Stejně jako můj mistr i já jsem prokletá vědomostmi, které by žádná živá bytost neměla vědět. Lituji toho, co jsem musela udělat, ale na Citadelu padly stíny.“

„Proto jsi zabila mého přítele?“

„Svět je spletená síť...“ začala a Arila odolala pokušení praštit ji do nosu.

„Nasad' si pouta. A u Světlookého, možná bude lepší, když se na cestu městem proměníš zpět.“

Dola zavřela oči, najednou byla znovu tou obyčejnou hnědovlasou ženou s baculatými tvářemi a zacvakla druhé pouto.

„Co se mnou teď bude?“ zeptala se, když ji Arila vyvedla na hlavní ulici Stínor.

„Než o tom Rada rozhodne, budeš v městském vězení.“

„Sedět na místě a čekat... Na to jsem zvyklá.“

Když dorazily po Zlaté cestě do Středu, vstoupily do vysoké bu-

dovy kasáren. Uvnitř postávala trojice Strážníků ve stříbrném brnění vyzbrojená dlouhými kopí s černým ostřím z Ulry.

Ulra byla dílem šílené bohyně Kthaary a tvořila tělo netvorů a také Světolamu. Nurové celé generace odmítali Ulru používat, ale teď, když jim před branami ležela téměř nekonečná zásoba černého materiálu pevného jako železo, těžili z padlého kolosu, co jen to šlo.

Za stolkem nalevo seděl starý muž s prasečíma očima a povídal si s náčelníkem Gilmotem. Oba se zarazili, když ji spatřili.

„Tady je její Železný zápis. Zanedlouho jí vyprchá Aura, rozhodně jí nedávejte další. A nevěřte ničemu, co vám bude říkat.“

Gilmot si prohlížel Železný zápis. „Nepoučuj mě o tom, jak zacházet s vězni, holčičko.“ Nikdy jí neodpustil jejich poslední setkání, kdy mu držela nůž na krku. Zranění se dávno zahojilo, ale šrám na duši zůstal.

„Uvidíš sám, že tenhle vězeň je jiný než ostatní. Odvedte ji pryč.“

„Arilo,“ zastavila se Dola. „Je mi to líto. Tormi zemřít nemusel a toto břemeno ponesu do konce života. Byl to dobrý člověk.“

„Co ty o tom víš...“

„Víc, než si myslíš.“

Arila nechala Dolu i Strážníky za sebou a vyrazila zpět do města. Nemohla Dole odpustit. I kdyby to dělala s tím nejlepším záměrem, zavraždila dvojníka pana Fepa a mladého Hlídače v zácviku Tormiho.

Zamířila do nejvyšší věže ve Středu, ve které na ni po zdolání úmorného schodiště čekala malá místnost s prostorným balkonem a výhledem na celé město. Ostatní si zdobili pokoje barvami, zlatem nebo železnými soškami, ale ona si jen sehnala obrovskou postel a spoustu peřin. To pro ni byla představa luxusu.

Byla hluboká noc, a tak zapadla do peřin, ale usnout nedokázala. V mysli jí zněla Dolyina slova. To, že se nesnažila utéct ani se před zatčením bránit, v Arile vyvolávalo divný pocit lítosti, na který v tu chvíli nebyla připravena. Chtěla na ni být rozzlobená, a tak všechny myšlenky zahнала.

Měla za sebou dlouhý den a převalila se na druhý bok a snažila se nemyslet na zítřek. Brzo ráno ji totiž čekal nepříjemný úkol – vyklidit chodce svého přítele Harariho.

KAPITOLA II.

Bylo už pozdní ráno, ale Arila se nedokázala donutit vstát dřív. Této chvíli se snažila vyhýbat tak dlouho, jak to jen šlo, ale nakonec ji zpěv ptáků a teplé slunce donutily vylézt z postele a vydat se na cestu.

Dorazila na opuštěné náměstí Dolního města, kde stál Harariho modrý chodec s popraskanou barvou a suchou větví, která trčela vedle dveří.

Kolem se tyčily prázdné budovy z bílého kamene, na kterých neúhledně ležely trsy trávy a těžká hlína. Když se město před měsíci vynořilo ze země, muselo prorazit tlustou vrstvu půdy, kterou v této části města ještě nikdo neodklidil.

Nikdo tady totiž nechtěl bydlet. Dolní město bylo plné budov, které nedorostly úplně. Chybějící zdi a všudypřítomná hlína, to byl pohled, který se nabízel ze všech stran.

Povzdechla a vstoupila do chodce. Vše bylo tak, jak si pamatovala. Vůně dřeva, tolik stolů, že se mezi nimi dalo sotva pohybovat, a nespočet lahví, křivulí a železných nástrojů, které zdobily police. Zadní část obytného prostoru oddělovala tenká stěna, za kterou se ukrývala prázdná Harariho postel, a nízký strop místnosti ukrýval železná kola, řetězy a páky, jimiž se obydlí uvádělo do pohybu.

Ostatní Nurové už své chodce dávno rozebrali na železné součástky a tento byl poslední v celém Nurheimu. Na chodce, které po útoku Světolamu na město nezničily plameny, odmítali Nurové vůbec sáhnout. První měsíce to pro ně byly téměř posvátné artefakty jejich ztraceného života, ale nakonec neodolali a železné bohatství uvnitř vyčkuchali.

Harariho chodec bylo místo plné ozvěn radosti a smíchu. Tady trávila tolik času a pomáhala příteli s jeho pokusy, ale také uklidňo-

vala hádky mezi sousedy, ujišťovala jeho pacienty, že jsou v dobrých rukou, a hasila nespočet požárů.

Tolik vzpomínek...

„Tolik zbytečností...“ povzdychl si Harari, když o holi vstoupil do místnosti. Jeho tváře byly pohublé, ale černé vlasy měl perfektně sčesané až pod uši a slepýma očima se otočil jejím směrem.

„Nevěřila jsem, že tě opravdu pustí,“ usmála se na něj.

„Prý je mé připomínky k jejich lékařským postupům obtěžovaly v nejvyšší možné míře.“ Vyhrnul si rukávy černé uniformy lékaře a odhalil zářící runu Splétače. „Věřila bys tomu? Téměř ze dne na den se přestali bát možnosti vnitřního krvácení a trvali na tom, ať už odejdu. Prý jsem zdravý, tedy alespoň po tělesné stránce, což několikrát poněkud nepřijemně zdůraznili.“

„Čtyři měsíce poučování od pacienta by skolily i dospělého krolena.“

„Takže to je najednou má vina, zajímavé,“ pronesl pobaveně. „Arilo, viděl jsem u nich postupy léčení, které jsem si myslel, že jsou zakázané. Hruzné metody, které bych ani nevyslovil nahlas. Divím se, že jsem vůbec přežil.“

„Nevím, jestli chci vědět více. Pomůžeš mi?“ zeptala se a vynesla ven truhlici se svitky.

„Ale to bys měla! Teď už nejsi jediná, kdo se může pyšnit příběhem o přežití něčeho, co ho mělo zabít. Bylo to velmi nechutné...“ zamračil se a přiřichl ke špinavé kamenné misce.

Arila mezitím vynesla další bednu se skleněnými lahvičkami a připravila je na hromadu, kterou si později vyzvednou Harariho pracovníci.

„Nemoc se mi roky rozrůstala v hlavě a tlačila na vše kolem. Žádná tinktura nepomohla a lék neexistoval,“ vyprávěl dramaticky. „Přišel jsem o zrak, přišel jsem o pravou nohu. Všechna světla pohasla...“

Arila se zastavila s hromadou knih v náručí. „Tohle sis připravoval, že? Ty o sobě píšeš knihu?“

„Možná,“ pokrčil nevinně rameny. „Nurheim by měl slyšet můj příběh! A pak, když se vše zdálo ztraceno, Harari pochopil pravdu

své bohyně Aruuny a probudil svůj fragment. Začal vnímat prostor jako nikdy dřív a z posledních sil přesunul své tělo kupředu a vše špatné nechal za sebou.“

Arila ohrnula nos. „Ty sis skokem Splétače vyoperoval nádor z hlavy? Nechutné...“

„Cesta za velkolepostí je zřídka příjemná. Chůze ani zrak se mi sice nikdy nevrátí, ale čistě teoreticky jsem probuzení dosáhl ve stejný den jako ty, První probuzená...“ přiložil ruku k hrudi a do dlaně mu přistál nádherný modrý krystal s ostrými hranami.

„Možná,“ vzdychla, když zvedla těžký džbán. „Ale můj je větší.“

„Ještě bude potřeba spousty výzkumu, aby se dokázalo, že velikost opravdu něco znamená!“

Arila se zasmála. „Kolik Splétačů se už probudilo?“

„Jen já a Pira. Její místo v Radě teď připadlo mně a upřímně, bude to tak mnohem lepší. A taky budu učit mladé Splétače!“

„Aspoň v Radě budu někoho pořádně znát,“ vynesla malý stolek úzkými dveřmi. „Teď je se mnou na pozici v radě Hlídač Kisora. Probudil své stříbro asi před dvěma týdny a doufám, že mě brzy nahradí. Nemám to tam ráda.“

„Je to nutné. Dříve všechno obstarával jen Vůdce a jím jmenovaní. Teď má každá skupina ve městě svého představitele a stejný hlas. Strašný zmatek.“

Arila si bolestivě vzpomněla na nejmocnějšího muže Nurheimu a na všechny ty hrůzy, které pro město spáchal. I když s nimi nesouhlasila, nemohla se zbavit pocitu, že všem chyběla jeho pevná ruka a železná vůle.

„Najdeme nový způsob, jak vést město, který není tolik... černobílý,“ ujistila spíše sama sebe.

„Nenech se zmást, Rada možná ještě nefunguje, jak by měla, ale ani dříve to nebylo optimální. Byla mnohem menší a o všem stejně nakonec rozhodoval Vůdce. Když jsem před ni poprvé předstoupil, byl jsem ještě mladý chlapec. Napadl mě způsob, jak lépe využívat Auru při míchání hromomasti, aby se upřesnily místo dopadu a ztrácelo se méně lidí. Když jsem ale stál před těmi hlavami za vysokými stoly a vysvětloval svou metodu, nikdo mě nebral

vážně. Byl jsem pro ně jenom dítě,“ vzpomínal Harari a posadil se na krabici, kterou Arila právě vynesla. „A o několik let později jsem v řádu Splétačů dokázal své předpoklady. Základ tam byl. Stačilo, aby mě někdo poslouchal, a mohli jsme zachránit tolik životů.“

„A teď si představ,“ řekla Arila, když položila železný kotel na trávník. „Že celý život cvičíš své schopnosti Hlídače a pak přijde někdo, kdo to a mnohem více zvládne za necelý měsíc. A pak jsi k tomu všemu jmenují První probuzenou!“

Harari se zlověstně usmál. „Hlídači tě musí nenávidět. Já bych byl vzteky bez sebe! To je ale dobré znamení!“

„Spíš mě neberou vážně. Nepřečetla jsem tolik knih, neumím zacházet s mečem a neznám bojové taktiky. Přesto mě mají poslouchat. Nejsm si jistá, jak je k tomu mám donutit.“

„Násilím!“

„Harari!“

„Neposloucháš mě! Bud' silná, neukazuj slabiny a předstírej, že máš všechno pod kontrolou! Musí z tebe vyzařovat autorita. Přesně takovým učitelem mám v plánu být já.“

„To zní jako strašný nápad. Já svou sílu používám instinktivně, tak jak jsem se to naučila v boji, ne v kapitole šest. Možná bych jim tohle měla předat,“ zamyslela se a vynesla stoličku, na kterou se Harari okamžitě přesunul.

„To bude určitě oblíbená lekce!“ zasmál se. „Pamatujete na ty dekády učení? Tak teď na ně zapomeňte a zahodte učebnice!“

„Samozřejmě že ne takhle! Nesmírně by pomohlo, kdyby byli méně upjatí! Vůdce udělal z řádu Hlídačů místo, kde je touha něco vědět nad rámec jeho učení kacířská. A i když jsem jim asi týden po pádu Světolamu ukázala vyjmutí svého stříbra, někteří z nich mi pořád nevěřili. Mysleli si, že to je nějaký trik.“

„Rada chce, ať je učíš dál?“

„Neustále! Snažím se tomu vyhýbat, jak to jenom jde, a popravdě mi dochází výmluvy. Co jim mám asi předat, co už neznají? Možná bych je měla všechny opít, pak by se s nimi dalo něco dělat. Většina z nich nechce ani připustit, že by nemuseli mít pravdu.“

„Chce to čas. Nurheim si za poslední dobu prošel tolika změnami.“

Arila se zamračila. „Radši se postavím před deset netvorů než před deset studentů. Ty první můžu porazit silou, ty druhé musím ovládnout slovy...“

„Jak poetické! Možná bys ty o sobě měla napsat knihu!“

Arila těžce položila vysoký komín zaprášených bichlí. „Možná bys jich měl přestat tolik kupovat, to jsi je všechny přečetl?“

„Kdepak, k čemu by mi potom byly?“ zeptal se pobaveně Harari. „Mysl člověka je jako kotlík s vodou a každá vědomost tuto hladinu navýší. Už dávno jsem se smířil s tím, že má mysl nepojme všechny vědomosti světa – nechci, aby mi přetekl kotlík. Proto tolik knih.“

Pobaveně na něj zírala. „Myslím, že tvůj kotlík už dávno přetekl.“

„Ani nám to tak dlouho nezabralo, už jsme skoro hotoví!“ jásal Harari, když vkročil do prázdného chodce.

„Díky za pomoc,“ otřela si Arila z pocené čelo.

„Rádo se stalo,“ nepochopil její kousavou narážku a pobídl čtveřici učňů, kteří právě dorazili, aby opatrně přenesli jeho majetek do nové studovny. A po několika ukázkách, jak se nosí bedny s křehkým obsahem a proč to dělali naprosto špatně, byly všechny pryč. Pak dorazili tesaři se sekerami a pilami a pustili se do práce.

„Určitě ho chceme zničit?“ posteskla si Arila. „Je to poslední chodec Nurheimu. Byli jsme putovní město, ale teď jsme... obyčejní.“

„Je to jen pár prken a dvě dřevěné podlahy. A navíc po něčem takovém jsme vždy toužili. Už nemusíme utíkat a můžeme zapustit kořeny. Nesnaž se to měnit.“

„Jsem Hlídač, podstatou mé síly je měnit věci kolem sebe.“

Harari se pobaveně zasmál. „A mou podstatou doteď bylo každých pár let míchat hromomast pro přesun celého města. To už taky neplatí. Je až ironické, jak snadno teď s probuzenými Splétači hledáme nové světy, když už se nemusíme stěhovat. S novou silou se stačí rozhlédnout za bublinu světa a vidíš všechny ostatní kolem.“

„A přesun?“ zeptala se a sledovala tesaře, jak vytahují hřebíky a řezají trámy.

„Probuzený Splétač dokáže teoreticky přenést prostor kolem sebe na jiný svět, ale pouze na ty, které jsou v bezprostřední vzdálenosti.“

Pomocí hromomasti jsme mohli skákat na druhou stranu nekonečné prázdnoty, ale bylo to složitější a navíc mnohem nebezpečnější. Pojd' se mnou, chci si prohlédnout město, které jsem postavil.“ Harari se vydal kulhavým krokem mezi opuštěné budovy a ona ho následovala.

„Co myslíš tím nebezpečnější?“ zeptala se ho. „My dva jsme hromomast používali často.“

„Dva lidi po vyšlapané cestě zabloudí stěží. Celý národ na velkou vzdálenost zákonitě musí mít ztráty. Vůdce vždy kladl na srdce všem Splétačům, aby o tom nemluvili.“

„Proč mě to nepřekvapuje? Je mrtvý, ale ozvěny jeho činů se stále vrací.“

„A ještě dlouho budou!“

Arila si prohlížela domy kolem – z jednoho kusu bílého kamene s ozdobnými sloupy, vytesanými parapety a chrlíči s prázdnými pohledy. Ten na protější ulici měl vedle dveří velkou zdobenou desku se seznamem jmen v úhledných sloupcích. Museli to být lidé, kteří zde žili před tisíci lety.

„Není to úžasné?“ zeptala se. „Tohle je místo, kde žili naši předkové před tím, než se z nich stal kočovný národ. A my, jejich potomci, jsme teď zpět.“

„Musím přiznat, že celé město má neuvěřitelnou atmosféru. A to nevidíš všechno! Představ si, že bys mohla darem Splétače vidět i dovnitř a pod zem. Každý kousek je plný historie.“

„Měli jsme obrovské štěstí...“ Arila se jemně dotkla vytesaného symbolu květiny na okraji prázdné fontány. „Kdybys nepoužil svůj lektvar a nenechal město dorůst do původní podoby, nemohla bych vyjet na Světolam a porazit ho.“

„Byl to naprostý zázrak. Naneštěstí na spoustě míst budovy nedorostly správně a na východě jsou hradby dokonce v několika místech duté.“

„Tohle ale bylo místo, kde jsi lektvar použil. Proč je tady všechno tak...“

„Nedodělané?“ usmál se Harari. „Myslím, že jsem nechtěně přesunul všechnu sílu na okraj města ke hradbám. Proto jsou

Střed a Stínory relativně v pořádku, zatímco Dolní město zůstalo neobyvatelné. Popravdě mě neděsí ta nepřesnost, ale ty možnosti. Použil jsem sílu Temnoookých v rozsahu, který neměl být možný. Má to jen jednu vadu, kterou velice nerad přiznávám. Nemám nejmenší tušení, jak jsem to udělal. Viděla jsi efekt Harariho lektvaru...“

„Nejmenuje se to Harariho lektvar...“ obrátila oči v sloup.

„Pro tvou informaci jsem to jméno slyšel používat i ostatní! To podstatné ale je, že vždy to byl naprosto nekontrolovatelný růst. Netuším, proč se to tentokrát podařilo. Možná se můžeš zeptat samotného boha.“

Vykulila oči. „Hrom mě vem, kolik je hodin? Musím jít, Ynuur na mě čeká. Zvládneš to tady beze mě?“

Harari se pousmál. „Arilo, tvá pomoc byla vítaná, ale nepotřeboval jsem tě.“

Polkla urážku a rozloučila se. Vždy uměl poděkovat tak, aby se na něj člověk spíše rozzlobil – to byl jeho skutečný talent, který nikdo v městě neovládal tak dobře.

Arila se vydala z prázdného Dolního města na rušnou Zlatou cestu, která ji zavedla až do Středu před tu nejvyšší věž ve městě, které lidé říkali Sídlo. Z kulatého základu se v různých výškách oddělovaly menší věžičky, a celá budova tak připomínala špatně ulomený kus dřeva se spoustou třísek.

Uvnitř vstupní haly s tmavou podlahou bylo vždy plno a lidé se snažili dostat po trojici točitých schodištích do vyšších pater. Někteří si potřebovali vyřídit povolení k přestěhování, jiní více jídla a ti další si stěžovali na nepřehlednost nového města. Arila kolem sebe neměla ráda tolik lidí, naštěstí cesta po středním schodišti nebyla tak dlouhá a brzy dorazila do té největší místnosti v celém městě, kterou Hlídači přijali za svou.

Zdi s úzkými okny se ve výšce spojovaly v lomeném oblouku a každý krok mezi nespočtem židlí byl doprovázen tichou ozvěnou. Konec místnosti patřil vyvýšenému pódiu s obrovskou runou vystupující ze zdi nad ním, pod kterou stál samotný bůh Ynuur.

Dlouhý cop se mu ladně vlnil kolem žlutého hávu a vždy zářící oči měl upřené do dále. Na rukou měl šperky, na krku korále a na tváři vlídný úsměv, který ho nikdy neopouštěl.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ přistoupila Arila k bohovi a nepatrně se uklonila.

„Když vždy dorazíš pozdě, neznamená to, že přijdeš pokaždé na čas?“ usmál se, ale na ni se nepodíval. Člověku se nikdy nedíval do očí, jako by neustále sledoval něco úžasného v dálce, co nikdo jiný neviděl.

Arila si povzddechla. Byl to samotný bůh z legend, na jehož probuzení měla velkou zásluhu i ona sama. Oplýval velkou moudrostí, ale možná právě proto lekce s ním byly vždy dost úmorné.

„Neměj ale strach. Já velmi rád čekám, trénuje to mou trpělivost. Dnešní lekci začneme trochou historie, něco jsem totiž našel,“ pravil dvojitým hlasem a kývl ke stolu.

„Nová kniha?“ přistoupila a nuceně si svazek prohlížela.

„Kdepak,“ odpověděl pobaveně Ynuur a z misky vedle knihy utrlh kuličku červeného hroznového vína a s úžasem si ji svítícíma očima prohlížel. „Věděla jsi o tomhle?“

„Není to tak vzácné ovoce,“ nechápala.

„Ale jak delikátní!“ spolkl sousto a málem se rozplynul. „Dokonalá kombinace chutí!“

„Myslela jsem, že jsi našel něco důležitého.“

„To také. Konečně jsem rozluštil tuhle runu,“ ukázal prstem na symbol nad podíem podobný symbolu Hlídače.

„Tento jazyk, Aldali, je univerzální řečí po celém Aldolonu. Umět ho správně psát a číst je velké umění.“

„Jedna runa není slovo, ale celé souvětí,“ vzpomínala Arila a posadila se na židli. „Každý symbol se čte třikrát a popisuje nejdříve pocit, pak pouto a nakonec předmět. Myslela jsem, že božský jazyk ovládáš.“

Ynuur se zamyslel a promnul si bradu. „Dříve tomu tak nepochybně bylo, ale nyní má mysl stále dorůstá do původní podoby. Je to, jako by ses snažila vzpomenout si, co jsi měla na snídani den po svých osmých narozeninách. Vše je zahaleno tolika šedými závoji...“

„Já ale nejsem všemocný bůh,“ rýpla si. Od boha čekala více než lásku ke hroznovému vínu nebo malým ločkám.

„Dvakrát jsem zemřel, Arilo,“ usmál se. „To se podepíše i na těch nejmocnějších. Runa nad podiem znamená ve tvém jazyce něco jako rituál srdce. Tohle je místo, kde Hlídači, jako jsi ty, před tisíci lety prováděli ceremoniální obřady.“ Jeho hlas se s ozvěnou rozléhal po prázdné místnosti a ona si ji na malý moment představila plnou probuzených Hlídačů. Ten pocit ji zahrál u srdce.

„Může nám to pomoci?“

„To mi řekni ty, může?“ odpověděl Ynuur a ona musela odolat pokušení obrátit oči v sloup.

Ynuur vytáhl z kapsy maličký kousek bílého kamene a podal jí ho. „Tohle je Araktovo stříbro, které jsme před nějakou dobou odnesli z té truhlice. Mimochodem, jakmile se truhlice otevřela, všechny ochrany opadly a já jsem si vzal sochu s mou podobou. Stojí hned vedle vchodu do mého pokoje,“ usmál se hrdě.

Arila se podívala na malý opálující kámen v dlani. Vše živé v sobě neslo kousek jednoho z bohů, ale jen probuzení ho dokázali vyjmout, aniž by je to stálo život.

„A tohle je stříbro nějakého Hamara. Našel jsem ho v pokladnici,“ vytáhl Ynuur druhý, menší kámen. „Oba kousky jsou části mého pradávného těla, ale když je k sobě přiblížíme...“ Když byly kameny téměř u sebe, ten v dlani Arily se začal cukat, až nakonec o kousek odskočil, jako by ho posunula neviditelná síla.

„Kousky stříbra spolu nesouzní. Harari mi to kdysi vysvětloval.“

„Vyzkoušej to své,“ pobídl ji Ynuur a ona vytáhla z hrudi bílý kámen, mnohem větší než dva ostatní dohromady. Přiblížila ho ke kousku Araktuse v otevřené dlani Ynuura, ale ten znovu odskočil, i když s menší silou.

„Na tyto kousky mého pradávného těla se nalepil život. Názory, vzpomínky a víra. Kdybychom vzali kousek stříbra o velikosti zrnka písku, život něčeho velmi jednoduchého a vystavili bychom ho tady kousku Araktuse, možná by se za dlouhou dobu mohly spojit v jeden.“

První opravdový kontakt s Galenovým stříbrem se Arile před měsíci podařilo navázat, až bílý kámen začala vnímat jako kousek

jeho duše. Jako skutečnou bytost. Dávalo tedy smysl, že se dva kousky stříbra mohou „spřátelit“ a stát se jedním.

„Chceš říct, že bych se mohla spojit se stříbrem Araktuse a mohla bych se stát silnější?“ zeptala se.

Ynuur váhavě přikývl. „Nepatrně a vyžadovalo by to nesmírné úsilí. Rituál srdce je ale o něčem jiném. V této knize jsem vypátral, že pokud se staří Hlídači dokázali svým stříbrem dotknout stříbra svého bojového partnera nebo více partnerů, znamenalo to jejich úplné souznění. Bojovali jako jeden. Dokonce prý cítili záměr toho druhého. Takto tvořili téměř neporazitelné bojové skupiny.“

„Takže bych se měla snažit Araktuse více pochopit, abych lépe četla jeho stříbro?“

„Přesně tak! Vstoupit do vzpomínek cizího stříbra je velmi vzácný dar. Budiči ve městě to cvičí celé životy, ale jejich možnosti jsou... velmi omezené. Ty jsi Galenovo stříbro četla přirozeně, nejspíš proto, že jste si rozuměli. To, co je uvnitř tohoto kousku, je ale dost možná ta nejsilnější zbraň, kterou máme k dispozici. Araktus jako jediný dokázal zastavit Omaurgum, smrtící ránu černým kopím bohyně Kthaary, která může zabít téměř cokoli.“

„Já vím...“ přiznala neochotně. „Díky tomu se můžu na ten útok podívat zblízka a sledovat, jak ho vlastně provedla. Já jenom... Zkoušela jsem to už tolikrát. Možná bys to mohl zkusit ty?“ zeptala se nejistě.

„Má mysl je příliš velká na tak malý kousek stříbra. Jako by se obr o velikosti hory snažil přečíst stránku v obyčejné knize. Nejspíš bych ho úplně roztrhal.“

Arila si prohlédla bílý kámen ve své dlani. Snažila se z něj číst celé měsíce, ale šlo jí to těžko. Měla pocit, že by si s Araktusem ve skutečném světě vůbec nerozuměla.

Trvalo jí to celé týdny, ale nakonec se k té vzpomínce dostala a za poslední měsíce ji viděla tolikrát, že ji znala nazpaměť. Žádný pokrok ale nenastal. Všichni spoléhali, že bájný útok od Kthaary odkouká, ale o to složitější to pro ni bylo. Nebyla schopna Omaurgum zopakovat – a to ji šířalo zevnitř.

„Pojďme to tedy zkusit ještě jednou,“ usmál se Ynuur.

Odevzdaně zavřela oči a pevně sevřela kousek studeného stříbra v dlani. Ynuur ji učil, že číst z něj je jako mluvit s někým na velkou vzdálenost. Ze začátku člověk slyší jen ozvěnu, ale každým slovem se oba o krok přiblíží, až se nakonec jejich mysl spojí.

A po dlouhé chvíli ticha ji konečně obklopila temnota. Z prázdné nicoty se vynořily perleťové krystaly vysoké jako stromy a každý z nich pěl vzdálenou píseň. Arila přistoupila k tomu největšímu a uvnitř zahlédla obraz, který viděla už tolikrát.

Araktus stál na bojišti a sledoval, jak Kthaara přechází od jednoho Hlídače ke druhému a jediným bodnutím zubatého kopí ukončuje jejich životy. Všichni se snažili útok zarazit, ale nikdo to nezvládl. Pak se zastavila před Araktusem, který k ní natáhl paže obklopené bílou září. Kthaara bodla, její kopí omotaly proudy svítícího kouře, útok zpomaloval, až se nakonec zastavil. Ve tváři bohyně spatřila Arila zděšení. Kthaara uskočila a pak se stáhla. Araktus padl na kolena a zíral na své dlaně popraskané tisícem jizev.

„Je to pořád to samé,“ zamračila se, když se vzpomínky rozplynuly a ona znovu seděla v Síni Hlídačů.

„Vzpomínka se nemůže měnit. Jen to, co v ní vidíš ty.“

„A co mám vidět?“

„To mi pověz ty, co máš vidět?“

„Proč na každou otázku odpovídáš otázkou?“

„Skutečně to dělám?“ zděsil se Ynuur.

„Udělal jsi to zase! Já...“ uklidňovala se Arila. „Rada po mně chce výsledky, ale já nevím, jak jich dosáhnout. Jak vůbec víme, že můžu útok zopakovat?“

Ynuur k ní přistoupil a chápavě jí položil ruku na rameno. „Vím, že to není snadné. Chceš radši trénovat s míčkem?“

Arila se zoufale zasmála. „Ty opravdu nerozumíš lidem, že?“

Ynuur se napřímil a z tváře mu poprvé zmizel poloviční úsměv. „Snažím se. Jednoho člověka chápu, ale lidé jsou tak komplikovaní. Každý má před sebou tolik zkoušek. Vaše pocity, starosti... Cítím, že jsem kdysi dávno něčím podobným musel sám projít, ale nyní se mi zdá lidská forma tak vzdálená. Každý jste obklopeni takovým

množstvím přelétavých problémů, jak vůbec můžete tohle všechno ustát a pořád v sobě mít ten plamen, který vás žene kupředu?“

„Co jiného nám zbývá? Člověk neprohraje, když selže v boji, ale když ztratí vůli pokračovat.“

„Je neuvěřitelné, jaká moudrost se skrývá v každém z vás,“ podíval se Arile do očí a ona pohled opětovala. To Ynuur nikdy nedělal a ona si okamžitě uvědomila proč.

Byl to ten nejkrásnější pohled, který kdy spatřila. Svět kolem potměl a ona viděla sílu, která se uvnitř jeho očí rozrůstala jako větve bílého stromu. Oslepila ji bouře zářivého světla, které odhánělo všechny stíny, a ona si rázem připadala tak malá a její problémy tak nepodstatné. Zastavil se jí dech. Ynuur byl vyšší bytost, o tolik chytřejší, silnější a moudřejší než ona.

Ynuur se usmál a znovu se zahleděl do dále. „Proč se mám trápit dnešním deštěm, když zítra bude svítit slunce?“

Arila si utřela čelo a silně oddychovala. „Jak má být zítřek lepší, když nevyřeším problémy dneška?“

„Čas, Arilo, je nejlepší lék. Často se trápíme nad věcmi, které v tento moment ani vyřešit nemůžeme. A stejně jako ubíhající dny zahojí zranění, tak čas ve tvé mysli spojí prázdná místa vědomostmi a umožní ti najít odpověď.“

„Čas... Chtěla jsem se zeptat už dříve,“ kousla se do rtu, vytáhla své stříbro a ukázala na malou prasklinu v horní části. „Co tohle může znamenat?“

Ynuur před Arilu poklekl a opatrně si bílý kámen prohlížel. „Zvláštní... Stříbro se může opotřebovat, zmenšit a může dokonce prasknout, ale jen v případě, že je trvale vyjmuto z těla.“

Arila zatnula zuby. „Takže jsem přežila souboj se Světolamem, jen aby mi o pár měsíců později prasklo stříbro?“

„Dle mého vypadáš zdravěji než kdy dříve,“ řekl pobaveně. „Jsem si jistý, že o rozbití stříbra v živém člověku jsem nikdy neslyšel. Nejspíš to nebude znamenat smrt.“

„Jak uklidňující,“ nechala stříbro pohoršeně zmizet. Přesně takové reakce se bála. Co má teď dělat, když něco takového neviděl ani samotný bůh?

„Máme větší problémy,“ Ynuur se napřímil a přešel k oknu. „Nahlédl jsem za závoj tohoto světa a ucítil jsem strach, ale ne ten svůj. Něco chladného se blíží, Arilo. Nerozumím tomu, co vidím, a to mě znepokojuje mnohem více.“

„Kthaara chystá útok?“

„Nejsem si jistý...“

„Včera jsem konečně chytila Dolu, můj plán fungoval,“ přiznala. „Pak mi ale prozradila, že Kthaara staví kolos svého původního těla, do kterého chce vstoupit. Je něco takového možné?“

„Jsi si jistá?“ zpozorněl Ynuur. „Musela by postavit něco opravdu obrovského, jinak by se do toho její božská mysl jednoduše nevěšla, ale to nedává smysl. Kolos by musela postavit ze slz Kthaary, nemohla je posbírat ze všeho živého kolem nás. Něco je špatně...“

„Možná Dola lhala,“ pronesla, ale sama tomu příliš nevěřila.

„Tohle zní přesně jako něco, co by Kthaara udělala,“ přiznal Ynuur. „Jste v těžké situaci, Arilo. Město má problémy se zásobováním, Hlídači se neprobouzí dost rychle a mám strach, že nejsme připraveni na cokoli, co se na nás řítí.“

Hořce se zasmála. „Myslím, že Nurové nikdy nebyli na nic připraveni. Abych použila tvá slova, neznamená to, že jsme vlastně celou dobu připraveni byli?“

Ynuur se nepřítomně usmál. „Možná bychom si měli prohodit role. Byl by z tebe moudrý bůh.“

„Byla bych ten nejhorší. Teď když máme tebe, nepomůže nám jiný z bohů? Nemůžeš prostě vyskočit na oblohu jako v příbězích a jít se jich zeptat?“

Ynuur se zasmál. „Kéž by to bylo tak snadné. Překonat bariéru světa je náročné, potřeboval bych mnohem více stříbra, aby se mi vrátily mé síly. Několik jsem ho už vstřebal, ale nestačí to,“ odhalil tuniku, pod kterou visel dlouhý náhrdelník s tuctem bílých kousků stříbra.

„Ty jíš naše stříbro?“ zhrozila se.

„Je to součást mého těla! Jíš...“ zakroutil nevěřičně hlavou. „Jako když se dvě kapky spojí v jednu. Už několikrát jsem zpíval píseň spojení, ale nikdo z dalších bohů píseň neopětoval. Nejsem si jistý proč.“